

Arrest

**nr. 114 042 van 20 november 2013
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden wijt aan zijn jeugdige leeftijd, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht zijn jeugdige leeftijd en de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekers verweer dat hij op het moment van de feiten slechts 15 jaar was, neemt de Raad dan ook niet aan. Een persoon van 15 jaar heeft volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval blijvend mee te dragen. Het feit dat verzoeker niet steeds getuige is geweest van de contacten tussen de afpersers en zijn vader, biedt hiertoe geen verschoning. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn vader hem in vertrouwen nam en redelijkerwijze mag dan ook verwacht worden dat verzoeker afdoende op de hoogte werd gebracht van de contacten die de afpersers hebben gehad met zijn vader. De loutere bewering dat zijn vader hem niet alles vertelde, overtuigt geenszins.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers vader weinig tot niets ondernam om zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen. Waar verzoeker opmerkt dat dit financieel niet mogelijk was en het bovendien veel tijd vraagt om een verhuis met een groot gezin naar een andere stad te regelen, merkt de Raad op dat zijn vader maandenlang zijn afpersers betaald heeft en hij aldus van in het begin een verhuis had kunnen regelen. Dat zijn vader slechts verhuisde naar Karachi nadat hij driemaal niet betaald had, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien weerlegt verzoeker hiermee niet de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat gezien de politie in Pakistan geen FIR heeft opgesteld, wat nochtans verplicht is wanneer iemand een klacht neerlegt, dit er op wijst dat zijn vader nooit klacht is gaan neerleggen wat de geloofwaardigheid van de overval verder ondermijnt.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Pakistan wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt niet dat burgers in zijn geboortestreek, met name de provincie Karachi, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Op 9 oktober 2013 maakt de verzoekende partij aan de Raad haar verzoek tot horen over.

1.3. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2013, verwijst verzoekende partij naar de precaire algemene situatie over heel Pakistan en stelt zij, onder verwijzing naar een pas ontvangen bericht van tracing dat ter terechtzitting wordt getoond, dat er nog altijd geen spoor is van haar familie en zij derhalve bij terugkeer niet zal kunnen buigen op familiale opvang.

1.4. Na verzoekende partij te hebben gehoord ter terechtzitting van 7 november 2013, is de Raad van oordeel dat onderhavig beroep niet via een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld.

Het komt gepast voor de zaak naar de algemene rol te verwijzen, teneinde het beroep overeenkomstig de gewone procedure te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS